

Wraakzwaard, bepleitende het recht van Gods verbond, door bloedige oorlog, dure tijd, en bleke pestilentie.

Door ds. Willem Teellinck



Gedeelte 2

(vervolg) Aan de christelijke lezer

Wij leven daarheen alsof God de Heere niets bijzonders omtrent ons deed, alsof Hij niets groots aan ons beproefde. Zo gebeurt het dat de Heere onze God Zijn eerste geneesmiddel geeft, als aan Zijn doodzieke dochter, opdat Hij haar ijverig zou maken, dat wij ons zouden beteren. Maar daar komt niets van terecht. Want zien wij het niet? De Heere, onze genadige en lankmoedige God, gaat steeds verder met Zijn straffen tegen onze zonden, maar wie betert zich. Hij slaat ons van dag tot dag. Meer en meer maar wie neemt het ter harte?

Omdat kleine kastijdingen weinig gewonnen hebben tegen de vastgeroeste zondigheid van onze zielen, zo is Hij nu enige jaren met zware plagen over ons gekomen. Het heeft ons door oorlog meer en meer vol zorgen gemaakt, te water en te land. Hij heeft ons met werkloosheid, met een tijd van hoge prijzen en met ziekten zeer bezocht. Waar dit alles niet hielp, komt Hij nu ten laatste en bezoekt Hij ook vele van onze steden en plaatsen zeer ernstig met de pest. Maar wie kent de sterkte Zijns toorns, en Zijn verbolgenheid, naar dat Hij te vrezen is?

Het gaat al naar gewoonte verder. De doden begraaft men. De levenden klagen en zuchten voor het merendeel over de overledenen. Zij troosten zich met het feit dat zij nog in leven zijn. Voornamelijk als zij enige erfenis hierdoor ontvangen. Of dat er nu enige hatelijke tegenpartij uit de weg zijn geruimd. Onder dit alles wordt er niet eens terdege aan de Heere gedacht, Die dit alles doet. O beklagenswaardige domheid.

Er zijn er enigen die in moeilijkheden zitten en zich schijnen te willen bekeren tot God, de wereld af te sterven en een nieuw leven aan te vangen. Echter, verdwijnt dit voornemen bij velen zodra de moeilijkheden weg zijn. Zij vergeten de belofte die zij de Allerhoogste gedaan hebben. Zo snel als zij nu menen uit de nood te zijn, steken zij hun hoofd omhoog en lopen weer hun loop in de wereld als tevoren. Even alsof onze grote God alleen waardig was dat men Hem niet trouw zou zijn en geen eer bewijzen zou.

Anderen die nog vrij zijn, nemen de verbreking van Jozef geheel niet ter harte. Zij doen de boze dag ver van hen weg. Er zijn geen goede dingen, zo lang het duurt. Er is helemaal geen opmerken. Er wordt helemaal niet gedacht om in het hart te spreken: laat ons de Heere vrezen, Die ons voorbijgaat terwijl Hij anderen slaat. Dit is gruwelijke onbarmhartigheid en volkomen goddeloosheid. Och, dat wij toch eens wijs waren, wij die nog vrij zijn van de pest. En bedenken wat ons hierna nog gebeuren kan.

Och, dat wij toch als oprechte kinderen ons verbeteren lieten door mindere kastijdingen en algemene ziekten, daar de Heere zo velen van ons nu al geruime tijd meer dan gewoon bezocht heeft. Dat wij als eerste voor de Heere onze God onder de roede mogen buigen opdat wij zwaardere en meerdere plagen en de verschrikkelijke pestilentie voorkomen mochten. Och, dat wij ons leerden spiegelen aan anderen, over wie die plagen om hun snode zonden gekomen zijn. Dat wij leerden opmerken wat een verdriet en hartenleed het brengt om de Heere onze God te verlaten en Hem niet te vrezen.

Niets ter wereld kan ons beter beschermen, om de naderende felle roede te voorkomen dan dat wij leren de Heere onze God te vrezen. Als we Zijn aangestoken gramschap zien, tegen anderen van Zijn kinderen, om hun zonden. Wij die ook schuldig staan. Dat wij zouden leren om medelijdend te zijn met degene die in moeiten zijn alsof wij zelf daar in zijn. Ver van ons weg zouden doen de zo God tergende gedachte waarop wij ons laten voorstaan, dat wij beter zouden zijn dan degene die reeds bezocht zijn. Om reden dat het zeker is dat, tenzij wij ons bekeren, wij allen desgelijks zullen vergaan (Luk 15 : 5).

Als een antwoord daarop, laat ons toch op tijd beginnen om onszelf tijdig te onderzoeken gelijk we dit beloven zouden te doen, als wij al midden in de moeilijkheden zouden zijn. Dit, dit is het, dat ons nog bewaren kan, terwijl we nog niet ziek zijn. Maar ook dat genadig anderen verlost zouden worden die nog in moeilijkheden zijn. Dat wij allen als inwoners van ons land, zo hartelijk als wij kunnen, het toch ter harte zouden nemen, al datgene wat de Heere omtrent ons doet. Opdat wij toch niet voor altijd en eeuwig verloren zouden gaan in onze zonden.